

Nr 291.

Av herr **Brännberg m. fl.**, angående sådan författningsändring att ejdern på rikets västkust helt fridlyses.

I kungl. kungörelse av den 22 juni 1932 har bland annat förordats fridlysning av ejder under tiden 1 januari—31 oktober på rikets västra kust, sträckan norska gränsen—Kullens spets. Ehuru således på grund av denna tillfälliga förordning endast två månader av året äro tillåtna för jakt å nämnda fågel torde det för var och en som känner förhållandena på västkusten vara klart att även denna tid av året borde fridlysas.

Det allra största flertalet av västkustbefolkningen vårdar sig om dessa fåglar och då vi nu frambära en motion om att ejdern måtte bliva helt fridlyst, så är det i överensstämmelse såväl med det överväldigande stora flertalet av befolkningen som även med vårdare av landets djurliv och djurskyddsvänner i allmänhet.

Ejdern är en stamfågel på västkusten. Den ger liv och färg åt naturen och det fägnar ögat inte bara för de tusentals av landets befolkning, som brukar tillbringa somrarna på västkusten, utan även för den bofasta befolkningen är det en källa till glädje och nöje detta djurliv. Därtill kommer, att ejdern ganska snart blir hemvan och till och med ganska tam. På många platser har därför befolkningen sökt vårda sig om dessa fåglar och ta skydd över dem och så långt de förmå visa de bort alla som vilja döda dessa deras skyddslingar. I regel sker denna så kallade jakt ej för att bringa sig en inkomst utan endast i rent okynne.

Man verkställer, uppgives det, i sådant syfte rena masslakter, där som vid ett tillfälle ej mindre än sjuttio fåglar blevo offer för denna primitiva vildmarksinstinkt. Det kan upplysas att ejderns kött knappast är matnyttigt, och dunet synes man ej heller i vårt land göra sig någon nytta utav.

Det har för oss upplysts, att i Nordnorge är ejdern helt fridlyst. Man bygger här skydd för fåglarna, där de kunna reda sina bon, och för detta skydd lämnar den ett icke föraktfullt tillskott till befolkningens inkomst. Varje ejderbo innehåller ett kvantum dun. När äggen äro utkläckta och ungarna blivit tillräckligt stora, tar befolkningen hand om dunet. Cirka 60 bon innehålla ett kilogram dun, och då detta betalas med 50 à 60 kronor per kilo, blir det ju en rätt så god extrainkomst för befolkningen.

Skulle vår hemställan om hel fridlysning vinna riksdagens och Kungl. Maj:ts bifall, torde det ock vara nödvändigt att gå in för strängare bötesstraff för dem som överträda förordningen. Det borde ock ingå i lots- och tullpersonalens åliggande att vaka över dessa lagars bestämmelser och se till att eventuella lagöverträdare befordras till laga näpstr.

Vi ha velat bringa denna fråga inför riksdagen för att om möjligt få ett slut på det utrotningskrig, som mot allt fågelliv försiggår och då i första hand drabbar ejdern. Även andra fåglar som nu finnas upptagna bland de

fridlysta borde kanske i detta sammanhang tagas med, men vi anse, att ejdern bör komma i första rummet, därför att den utsätter sig själv för den största faran. Varje västkustbo ser om somrarna och höstarna dessa ejderkullar. De gå inne i hamnarna och vikarna och synas trivas gott i befolkningens närhet. Men så kommer jakttiden, flocken eller kullen skingras redan första dagen. En eller ett par återfinnas ännu några dagar, men inom en veckas tid äro alla borta. »Jägaren» har fyllt sitt värv. Det återstår inget mer att döda.

Med stöd av det anförda hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte hemställa om ändrade bestämmelser i förordningen om jakt, så att ejdern på rikets västkust helt fridlyses.

Stockholm den 21 januari 1933.

C. Brännberg.

Anders Andersson
i Falkenberg.

Anders Hansson,
Trollhättan.

Gustav Karlsson,
Munkedal.

J. V. Mårtensson.
